

การใช้สื่อละครเวทีและสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อพัฒนาผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา Using theater media and short film media to develop students in higher education

ราตรี จันทวี*, อังคาร เพ็ญพูน**, ปภัสรินทร์ จิระโอฬารภัสร์***, พรทิพย์ เย็นจะบก****

Ratree Chantawee*, Angkarn Permpool**, Bapasarin Chiraolarnpas***,

Pornthip Yenjabok****

นักวิชาการอิสระ ด้านนิเทศศาสตร์*, มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น**,***,****

Independent Academic in Communication Arts*, Sripatum University Khon Kaen

Campus**,***,****

Received: February 29, 2024 Revised: March 20, 2024 Accepted: March 20, 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การใช้สื่อละครเวทีและสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อพัฒนาผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา เป็นตัวอย่างหนึ่งของการพัฒนาผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา ด้วยสื่อละครเวที และสื่อภาพยนตร์สั้น ในฐานะที่เป็นนวัตกรรมการเรียนการสอน ผู้วิจัยเริ่มต้นจากการใช้ชั่วโมงกิจกรรมของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น ให้เป็นชั่วโมงเข้าร่วมชมสื่อละครเวที จำนวน 2 เรื่อง คือ ฝันร้ายก่อนวันวิวาห์ และฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์ อีกทั้งสื่อภาพยนตร์สั้น จำนวน 2 เรื่อง คือ NIGHTMARE BEFORE WEDDING (ฝันร้ายก่อนวันวิวาห์) และ NIGHTMARE BEFORE VALENTINE (ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์) เพื่อทดลอง ศึกษา เปรียบเทียบ ระหว่างการใช้สื่อละครเวทีและสื่อภาพยนตร์สั้นในการพัฒนาผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา

ผลของการใช้สื่อละครเวที และสื่อภาพยนตร์สั้น กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น จำนวน 4 กิจกรรม ผลลัพธ์คะแนนที่เพิ่มขึ้น และค่าเฉลี่ยคะแนน หลังชมสื่อทั้ง 2 ประเภทที่เพิ่มขึ้น ทำให้เห็นได้ชัดเจนว่า ทั้งสื่อละครเวที และสื่อภาพยนตร์สั้น สามารถใช้พัฒนาผู้เรียนได้เป็นอย่างดี และยังแสดงให้เห็นว่า กิจกรรมละครเวที เป็นแนวทางปฏิบัติที่ดี ของการใช้สื่อเป็นนวัตกรรมในการสอน เพราะมีผลลัพธ์คะแนนที่เพิ่มขึ้น ตลอดจน มีค่าเฉลี่ยคะแนน หลังชมสื่อละครเวที เรื่องฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์ สูงสุดเป็นอันดับหนึ่ง ผลลัพธ์ของการพัฒนาผู้เรียน เพิ่มขึ้นมากที่สุดถึง 6 หัวข้อ

คำสำคัญ: สื่อละครเวที, สื่อภาพยนตร์สั้น, พัฒนา

Abstract

Research on Using theater media and short film media to develop students in higher education. It is one example of student development at the higher education level with theater media and short film media as a teaching innovation. The researcher started by using the activity hours of first year students at Sripatum University, Khon Kaen Campus. Let it be an hour to join and watch media for 2 stage plays and 2 short film media to experiment, study, and compare the use of theater media and short film media in developing students at the higher education level.

Effects of using theater media and short film media with first year students at Sripatum University Khon Kaen Campus. The increased score results and average score after watching the increase in both types of media make it clear that both stage media and short film media can be used to develop students very well and also shows that stage theater activities. It is a good practice of using media as an innovation in teaching Because there are increased score results. As well as having an average score after watching the theater media. The highest is number one and results of student development up to 6 topics increased.

Keywords: Theater media, Short film media, Development

บทนำ

นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา มักมีปัญหาในระหว่างเรียน เรื่องการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม มากกว่าส่วนตัว ทำให้เกิดข้อขัดแย้งในการอยู่ร่วมกันในรั้วมหาวิทยาลัย ด้วยค่านิยม วัฒนธรรม และ พฤติกรรมที่สุมเสี่ยง ทำให้เกิดปัญหาแก่หน่วยงานผู้เกี่ยวข้อง ต้องแบกรับและคอยตามแก้ปัญหาอยู่เสมอ นักศึกษาเห็นแก่ประโยชน์ของตัวเองเป็นสำคัญ ไม่สนใจเรื่องของส่วนรวม อาจเรียกได้ว่า มีความรับผิดชอบต่องานน้อยมาก จนต้องรณรงค์ปลูกฝังในเรื่องดังกล่าวนี้อยู่เสมอ ดังนั้น หากสามารถปลูกฝัง ค่านิยมที่เหมาะสม ให้กับนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาอย่างทั่วถึง และมีประสิทธิภาพ ผลักดันให้เกิด พฤติกรรมอันพึงประสงค์ร่วมกันทั่วทั้งสถาบัน แล้วถือปฏิบัติจนกลายเป็นวิถีที่สืบทอดที่เข้มแข็งจากรุ่นสู่ รุ่น ก็จะเป็นการดียิ่งยิ่ง ก่อให้เกิดพฤติกรรมอันพึงประสงค์ คือเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว มีความรับผิดชอบต่อสังคม และสำเร็จการศึกษาได้ตามประสงค์

การวิจัยนี้ จึงเป็นตัวอย่างหนึ่งของการพัฒนาผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา กับสื่อละครเวที และสื่อ ภาพยนตร์สั้น ในฐานะที่เป็นนวัตกรรมการเรียนการสอน ผู้วิจัยเริ่มต้นจากการใช้ชั่วโมงกิจกรรมของ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น ให้เป็นชั่วโมงเข้าร่วมชมสื่อละครเวที จำนวน 2 เรื่อง คือ ฝันร้ายก่อนวันวิวาห์ และฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์ อีกทั้งสื่อภาพยนตร์สั้น จำนวน 2 เรื่อง คือ NIGHTMARE BEFORE WEDDING (ฝันร้ายก่อนวันวิวาห์) และ NIGHTMARE BEFORE VALENTINE (ฝัน ร้ายก่อนวาเลนไทน์) เพื่อเปรียบเทียบ และพิสูจน์ให้เห็นว่า “สื่อละครเวที” และ “สื่อภาพยนตร์สั้น” สามารถเป็นยุทธศาสตร์การเรียนรู้ และสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้สื่อละครเวทีและสื่อภาพยนตร์สั้นในการพัฒนาผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา
2. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลการพัฒนาผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่อง การใช้สื่อละครเวทีและสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อพัฒนาผู้เรียนใน ระดับอุดมศึกษา เป็นการวิจัยในเชิงคุณภาพ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยของการทดลอง ซึ่งเป็นการมุ่งศึกษา เกี่ยวกับการพัฒนาผู้เข้าร่วมกิจกรรม เริ่มด้วยการศึกษาข้อมูลทางเอกสาร โดยรวบรวมข้อมูลจาก แหล่งสารสนเทศต่างๆ รวมทั้งเว็บไซต์การศึกษาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งข้อมูลหลักจากการทำวิจัยครั้งนี้ ได้มา

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารการแสดงในรูปแบบต่าง ๆ จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการทดลองใช้สื่อละครเวที จำนวน 2 เรื่อง คือ ฝันร้ายก่อนวันวิวาห์ และฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์ อีกทั้งสื่อภาพยนตร์สั้น จำนวน 2 เรื่อง คือ NIGHTMARE BEFORE WEDDING (ฝันร้ายก่อนวันวิวาห์) และ NIGHTMARE BEFORE VALENTINE (ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์) กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น เพื่อพัฒนาเรื่อง “การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว” ทำในสิ่งที่เกิดประโยชน์เพื่อสังคม เพื่อมวลมนุษยชาติ เพื่อคนรอบข้าง คำนึงถึงความเดือดร้อนของผู้อื่นอยู่เสมอ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น จากทุกคณะ ทุกวิทยาลัย ทุกสาขาวิชา ในระดับปริญญาตรี จำนวน 400 คน
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น ในชั่วโมงกิจกรรม จำนวน 400 คน ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง

ผลการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ทำการศึกษาสามารถรวบรวมไว้ ทำให้ทราบถึงแนวคิดในการใช้สื่อละครเวที และสื่อภาพยนตร์สั้น เพื่อพัฒนาผู้เข้าร่วมกิจกรรมเรื่อง “การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว” ทำในสิ่งที่เกิดประโยชน์เพื่อสังคม เพื่อมวลมนุษยชาติ เพื่อคนรอบข้าง คำนึงถึงความเดือดร้อนของผู้อื่นอยู่เสมอ หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำข้อมูลดังกล่าวมาทำการทดลองโดยการจัดกิจกรรมชมละครเวที และชมภาพยนตร์สั้น กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น และใช้เครื่องมือ แบบสอบถาม ก่อนกิจกรรม (PRE-TEST) และหลังกิจกรรม (POST-TEST) จำนวน 400 ชุด แล้วนำข้อมูลที่ได้ มาวิเคราะห์ในรูปแบบของตารางโดยเรียงจากกิจกรรมที่ 1 ชมสื่อละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวันวิวาห์, กิจกรรมที่ 2 ชมสื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง NIGHTMARE BEFORE WEDDING (ฝันร้ายก่อนวันวิวาห์), กิจกรรมที่ 3 ชมสื่อละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์ และกิจกรรมที่ 4 ชมสื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง NIGHTMARE BEFORE VALENTINE (ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์) ตามลำดับ ดังนี้

ตารางที่ 1 ตารางวิเคราะห์ผล ก่อนและหลัง การเข้าร่วมชมละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวันวิवाห์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น

รายการ	PRE-TEST	POST-TEST	ผลลัพธ์
1.การรับรู้ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	58.43	76.06	+17.63%
2.ความเข้าใจ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	67.50	85.10	+17.60%
3.การยอมรับ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	63.00	79.70	+16.70%
4.การรับรู้ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกร ที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา	59.14	75.82	+16.68%
5.ความเข้าใจ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกร ที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา	59.78	75.70	+15.92%
6.การยอมรับ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกร ที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา	69.82	85.56	+15.74%
7.การรับรู้ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อละครเวที	59.81	75.58	+15.77%
8.ความเข้าใจ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อละครเวที	69.71	85.70	+15.99%
9.การยอมรับ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อละครเวที	58.87	75.88	+17.01%
10.สนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป	69.54	85.91	+16.37%
รวม	63.60	80.10	+16.50%

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า หลังเข้าร่วมกิจกรรมชมละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวันวิवाห์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างมีค่าอยู่ระหว่าง 75.58 ถึง 85.91 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 80.10 ผลลัพธ์คะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ระหว่าง 15.74% ถึง 17.63% โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.50% นั่นคือภาพรวมทั้งหมดอยู่ในเกณฑ์ดี

ค่าคะแนน POST-TEST สูงสุด คือ สนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป ส่วนค่าผลลัพธ์ที่เพิ่มขึ้นสูงสุด คือ การรับรู้ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว อาจกล่าวได้ว่า กิจกรรมชมละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวันวิवाห์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น สามารถสร้างการรับรู้ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว ควบคู่ไปกับการทำให้ผู้ชม สนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อ ๆ ไป อีกด้วย

ตารางที่ 2 ตารางวิเคราะห์ผล ก่อนและหลัง การเข้าร่วมชมภาพยนตร์สั้น เรื่อง NIGHTMARE BEFORE WEDDING (ฝันร้ายก่อนวันวิวาห์) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น

รายการ	PRE-TEST	POST-TEST	ผลลัพธ์
1.การรับรู้ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	66.82	85.31	+18.49%
2.ความเข้าใจ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	62.32	79.91	+17.59%
3.การยอมรับ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	59.84	75.63	+15.79%
4.การรับรู้ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกร ที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา	59.90	75.39	+15.49%
5.ความเข้าใจ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกรที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา	69.85	85.61	+15.76%
6.การยอมรับ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกรที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา	59.90	75.39	+15.49%
7.การรับรู้ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น	69.84	85.63	+15.79%
8.ความเข้าใจ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น	58.39	76.31	+17.92%
9.การยอมรับ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น	68.14	86.01	+17.87%
10.สนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป	58.26	75.88	+17.62%
รวม	63.30	80.10	+16.80%

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า หลังเข้าร่วมกิจกรรมชมภาพยนตร์สั้น เรื่อง NIGHTMARE BEFORE WEDDING (ฝันร้ายก่อนวันวิวาห์) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างมีค่าอยู่ระหว่าง 75.39 ถึง 86.01 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 80.01 ผลลัพธ์คะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ระหว่าง 15.49% ถึง 18.49% โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.80% นั่นคือภาพรวมทั้งหมดอยู่ในเกณฑ์ดี

ค่าคะแนน POST-TEST สูงสุด คือ การยอมรับ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น ส่วนค่าผลลัพธ์ที่เพิ่มขึ้นสูงสุด คือ การรับรู้ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว อาจกล่าวได้ว่า กิจกรรมชมภาพยนตร์สั้น เรื่อง NIGHTMARE BEFORE WEDDING (ฝันร้ายก่อนวันวิวาห์) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น สามารถสร้างการรับรู้ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว ควบคู่ไปกับการทำให้ผู้ชม ยอมรับ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น อีกด้วย

ตารางที่ 3 ตารางวิเคราะห์ผล ก่อนและหลัง การเข้าร่วมชมละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น

รายการ	PRE-TEST	POST-TEST	ผลลัพธ์
1.การรับรู้ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	63.28	79.70	+16.42%
2.ความเข้าใจ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	58.74	75.73	+16.99%
3.การยอมรับ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	58.72	75.91	+17.19%
4.การรับรู้ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกรที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา	68.33	86.38	+18.05%
5.ความเข้าใจ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกรที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา	58.61	76.12	+17.51%
6.การยอมรับ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกรที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา	68.13	85.96	+17.83%
7.การรับรู้ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อละครเวที	59.04	75.68	+16.64%
8.ความเข้าใจ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อละครเวที	68.32	85.99	+17.67%
9.การยอมรับ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อละครเวที	58.34	76.14	+17.80%
10.สนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป	58.17	75.92	+17.75%
รวม	62.00	79.40	+17.40%

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า หลังเข้าร่วมกิจกรรมชมละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างมีค่าอยู่ระหว่าง 75.68 ถึง 86.38 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 79.40 ผลลัพธ์คะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ระหว่าง 16.42% ถึง 18.05% โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.40% นั่นคือภาพรวมทั้งหมดอยู่ในเกณฑ์ดี

ค่าคะแนน POST-TEST สูงสุด กับค่าผลลัพธ์ที่เพิ่มขึ้นสูงสุด ตรงกัน คือ การรับรู้ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกร ที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา อาจกล่าวได้ว่า กิจกรรมชมละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น สามารถสร้างการรับรู้ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกร ที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา ได้เป็นอย่างดีเด่นชัดที่สุด

ตารางที่ 4 ตารางวิเคราะห์ผล ก่อนและหลัง การเข้าร่วมชมภาพยนตร์สั้น เรื่อง NIGHTMARE BEFORE VALENTINE (ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น

รายการ	PRE-TEST	POST-TEST	ผลลัพธ์
1.การรับรู้ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	59.14	75.82	+16.68%
2.ความเข้าใจ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	59.78	75.70	+15.92%
3.การยอมรับ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	69.82	85.56	+15.74%
4.การรับรู้ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกรที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา	59.81	75.58	+15.77%
5.ความเข้าใจ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกรที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา	69.71	85.70	+15.99%
6.การยอมรับ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกรที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา	58.87	75.88	+17.01%
7.การรับรู้ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น	69.54	85.91	+16.37%
8.ความเข้าใจ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น	59.75	75.74	+15.99%
9.การยอมรับ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น	58.59	75.99	+17.40%
10.สนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป	67.78	85.10	+17.32%
รวม	63.30	79.70	+16.40%

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า หลังเข้าร่วมกิจกรรมชมภาพยนตร์สั้น เรื่อง NIGHTMARE BEFORE VALENTINE (ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างมีค่าอยู่ระหว่าง 75.58 ถึง 85.91 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 79.70 ผลลัพธ์คะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ระหว่าง 15.74% ถึง 17.40% โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.40% นั่นคือภาพรวมทั้งหมดอยู่ในเกณฑ์ดี

ค่าคะแนน POST-TEST สูงสุด คือ การรับรู้ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น ส่วนค่าผลลัพธ์ที่เพิ่มขึ้นสูงสุด คือ การยอมรับ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น อาจกล่าวได้ว่า กิจกรรมชมภาพยนตร์สั้น เรื่อง NIGHTMARE BEFORE VALENTINE (ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น สามารถสร้างการรับรู้ และการยอมรับ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อละครเวที ได้เป็นอย่างดีเด่นชัดที่สุด

ตารางที่ 5 ตารางเปรียบเทียบผล ระหว่างการใช้สื่อละครเวที และสื่อภาพยนตร์สั้น กับนักศึกษา
ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น

รายการ	กิจกรรม 1 ละครเวที	กิจกรรม 2 ภาพยนตร์ สั้น	กิจกรรม 3 ละครเวที	กิจกรรม 4 ภาพยนตร์ สั้น
1.การรับรู้ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	+17.63%	+18.49%	+16.42%	+16.68%
2.ความเข้าใจ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	+17.60%	+17.59%	+16.99%	+15.92%
3.การยอมรับ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว	+16.70%	+15.79%	+17.19%	+15.74%
4.การรับรู้ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกร ที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา	+16.68%	+15.49%	+18.05%	+15.77%
5.ความเข้าใจ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกร ที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา	+15.92%	+15.76%	+17.51%	+15.99%
6.การยอมรับ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกร ที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา	+15.74%	+15.49%	+17.83%	+17.01%
7.การรับรู้ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อละครเวที หรือ ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น	+15.77%	+15.79%	+16.64%	+16.37%
8.ความเข้าใจ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อละคร เวทีหรือ ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น	+15.99%	+17.92%	+17.67%	+15.99%
9.การยอมรับ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อละคร เวทีหรือ ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น	+17.01%	+17.87%	+17.80%	+17.40%
10.สนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป	+16.37%	+17.62%	+17.75%	+17.32%
รวม	+16.50%	+16.80%	+17.40%	+16.40%

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ระหว่างการใช้สื่อละครเวที และสื่อภาพยนตร์สั้น กับนักศึกษา
ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น กิจกรรมที่ทำให้เกิดการพัฒนาของผลลัพธ์มากที่สุด
3 อันดับ คือ

1. กิจกรรมชมละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์ ทำให้ผลลัพธ์เพิ่มขึ้นมากที่สุด 6 หัวข้อ คือ
สามารถทำให้ผู้ชมยอมรับ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว, การรับรู้ความเข้าใจ การ
ยอมรับ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกร ที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา และ สามารถทำให้
ผู้ชมสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป

2. กิจกรรมชมภาพยนตร์สั้น เรื่อง NIGHTMARE BEFORE WEDDING (ฝันร้ายก่อนวันวิวาห์) ทำ
ให้ผลลัพธ์เพิ่มขึ้นมากที่สุด 3 หัวข้อ คือ สามารถทำให้ผู้ชมเกิดการรับรู้ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์
ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว , ทำให้เกิดความเข้าใจ และการยอมรับ เรื่องประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น

3. กิจกรรมชมละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์ ทำให้ผลลัพธ์เพิ่มขึ้นมากที่สุด 1 หัวข้อคือ สามารถทำให้ผู้ชมเข้าใจ เรื่อง การเห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว

สรุปผลของการใช้สื่อละครเวที และสื่อภาพยนตร์สั้น กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น จำนวน 4 กิจกรรม ผลเป็นดังนี้

กิจกรรมที่ 1 หลังเข้าร่วมกิจกรรมชมละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวันวิวาห์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างมีค่าอยู่ระหว่าง 75.58 ถึง 85.91 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 80.10 ผลลัพธ์คะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ระหว่าง 15.74% ถึง 17.63% โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.50% นั่นคือภาพรวมทั้งหมดอยู่ในเกณฑ์ดี ค่าคะแนน POST-TEST สูงสุด คือ สนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป ส่วนค่าผลลัพธ์ที่เพิ่มขึ้นสูงสุด คือ การรับรู้ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว อาจกล่าวได้ว่า กิจกรรมชมละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวันวิวาห์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น สามารถสร้างการรับรู้ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว ควบคู่ไปกับการทำให้ผู้ชม สนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป อีกด้วย

กิจกรรมที่ 2 หลังเข้าร่วมกิจกรรมชมภาพยนตร์สั้น เรื่อง NIGHTMARE BEFORE WEDDING (ฝันร้ายก่อนวันวิวาห์) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างมีค่าอยู่ระหว่าง 75.39 ถึง 86.01 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 80.01 ผลลัพธ์คะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ระหว่าง 15.49% ถึง 18.49% โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.80% นั่นคือภาพรวมทั้งหมดอยู่ในเกณฑ์ดี ค่าคะแนน POST-TEST สูงสุด คือ การยอมรับ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น ส่วนค่าผลลัพธ์ที่เพิ่มขึ้นสูงสุด คือ การรับรู้ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว อาจกล่าวได้ว่า กิจกรรมชมภาพยนตร์สั้น เรื่อง NIGHTMARE BEFORE WEDDING (ฝันร้ายก่อนวันวิวาห์) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น สามารถสร้างการรับรู้ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว ควบคู่ไปกับการทำให้ผู้ชม ยอมรับ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น อีกด้วย

กิจกรรมที่ 3 หลังเข้าร่วมกิจกรรมชมละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างมีค่าอยู่ระหว่าง 75.68 ถึง 86.38 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 79.40 ผลลัพธ์คะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ระหว่าง 16.42% ถึง 18.05% โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.40% นั่นคือภาพรวมทั้งหมดอยู่ในเกณฑ์ดี ค่าคะแนน POST-TEST สูงสุด กับค่าผลลัพธ์ที่เพิ่มขึ้นสูงสุด ตรงกัน คือ การรับรู้ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกร ที่ฆ่าคนอื่นรอบตัวเรา อาจกล่าวได้ว่า กิจกรรมชมละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น สามารถสร้างการรับรู้เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกรที่ฆ่าคนอื่นรอบตัวเรา ได้เป็นอย่างดี เด่นชัดที่สุด

กิจกรรมที่ 4 หลังเข้าร่วมกิจกรรมชมภาพยนตร์สั้น เรื่อง NIGHTMARE BEFORE VALENTINE (ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างมีค่าอยู่ระหว่าง 75.58 ถึง 85.91 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 79.70 ผลลัพธ์คะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ระหว่าง 15.74% ถึง 17.40% โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.40% นั่นคือภาพรวมทั้งหมดอยู่ในเกณฑ์ดี ค่าคะแนน POST-TEST สูงสุด คือ การรับรู้ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น ส่วนค่าผลลัพธ์ที่เพิ่มขึ้นสูงสุด คือ การยอมรับ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น อาจกล่าวได้ว่า กิจกรรมชมภาพยนตร์สั้น เรื่อง NIGHTMARE BEFORE VALENTINE (ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขต

ขอนแก่น สามารถสร้างการรับรู้ และการยอมรับ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อละครเวที ได้เป็นอย่างดี เด่นชัดที่สุด

อีกทั้ง กิจกรรมละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์ ทำให้ผลลัพธ์เพิ่มขึ้นมากที่สุด 6 หัวข้อ คือ สามารถทำให้ผู้ชมยอมรับ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว, การรับรู้ ความเข้าใจ การยอมรับ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกร ที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา และ สามารถทำให้ผู้ชมสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป อีกด้วย

อภิปรายผลการวิจัย

จากการทดลองโดยการจัดกิจกรรมชมสื่อละครเวที และชมสื่อภาพยนตร์สั้น ในช่วงกิจกรรมของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น และใช้เครื่องมือ แบบสอบถาม ก่อนกิจกรรม (PRE TEST) และหลังกิจกรรม (POST TEST) จำนวน 400 ชุด นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ ทำให้เห็นชัดเจนว่าผลลัพธ์คะแนนที่เพิ่มขึ้น และค่าเฉลี่ยคะแนน หลังชมสื่อทั้ง 2 ประเภทที่เพิ่มขึ้น นอกจากจะแสดงให้เห็นว่าทั้งสื่อละครเวที และสื่อภาพยนตร์สั้น สามารถใช้พัฒนาผู้เรียนได้อย่างดีแล้ว ยังแสดงให้เห็นว่า กิจกรรมละครเวที ยังเป็นแนวทางปฏิบัติที่ดี ของการใช้สื่อเป็นนวัตกรรมในการสอน เพราะมีผลลัพธ์คะแนนที่เพิ่มขึ้น และค่าเฉลี่ยคะแนน หลังชมสื่อละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์ สูงสุดเป็นอันดับหนึ่ง ทำให้ผลลัพธ์เพิ่มขึ้นมากที่สุดถึง 6 หัวข้อ คือ สามารถทำให้ผู้ชมยอมรับ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว, การรับรู้ ความเข้าใจ การยอมรับ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกรที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา และ สามารถทำให้ผู้ชมสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อไป อีกทั้ง อันดับสาม ได้แก่ กิจกรรมชมละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์ ทำให้ผลลัพธ์เพิ่มขึ้นมากที่สุด 1 หัวข้อ คือ สามารถทำให้ผู้ชมเข้าใจ เรื่อง การเห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว

ขณะที่กิจกรรมชมภาพยนตร์สั้น เรื่อง NIGHTMARE BEFORE WEDDING (ฝันร้ายก่อนวันวิวาห์) ทำให้ผลลัพธ์เพิ่มขึ้นมากที่สุด 3 หัวข้อ คือ สามารถทำให้ผู้ชมเกิดการรับรู้ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว, ทำให้เกิดความเข้าใจ และการยอมรับ เรื่อง ประโยชน์ของสื่อภาพยนตร์สั้น ยังเป็นการแสดงให้เห็นว่าทั้งสื่อละครเวที และสื่อภาพยนตร์สั้น สามารถใช้พัฒนาผู้เรียนได้อย่างดีตลอดจนแสดงให้เห็นว่า กิจกรรมละครเวที ยังเป็นแนวทางปฏิบัติที่ดี ของการใช้สื่อเป็นนวัตกรรมในการสอนอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ถ้าต้องจัดกิจกรรม โดยเลือกเพียงอย่างเดียวเท่านั้น การใช้สื่อละครเวที อย่างเรื่อง ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์ น่าจะเห็นผลลัพธ์เป็นที่ประจักษ์ ชัดเจนที่สุด จากข้อมูลการพัฒนาผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา ที่สามารถทำให้ผู้ชมยอมรับ เรื่อง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว, การรับรู้ ความเข้าใจ การยอมรับ เรื่อง ถ้าเราทุกคนเห็นแก่ตัว ก็ไม่ต่างอะไรกับฆาตกรที่ฆ่าคนอื่น ๆ รอบตัวเรา และสามารถทำให้ผู้ชมสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมครั้งต่อ ๆ ไป อีกทั้ง อันดับสาม ได้แก่ กิจกรรมชมละครเวที เรื่อง ฝันร้ายก่อนวาเลนไทน์ ทำให้ผลลัพธ์เพิ่มขึ้นมากที่สุด 1 หัวข้อ คือ สามารถทำให้ผู้ชมเข้าใจ เรื่อง การเห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว อีกด้วย

2. สำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาต่อในประเด็นที่เกี่ยวกับ “การพัฒนาผู้เรียน” สามารถเปลี่ยนเป็นกระบวนการพัฒนาในรูปแบบอื่นได้ เพื่อให้ทราบถึงประโยชน์ของกระบวนการพัฒนาในรูปแบบต่าง ๆ ว่าสามารถเสริมสร้างค่านิยมอันพึงประสงค์ของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาได้หรือไม่ อย่างไร

3. สำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาต่อเกี่ยวกับ “การใช้สื่อละครเวที” หรือ “สื่อภาพยนตร์สั้น” สามารถเปลี่ยนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการทดลองเป็นแบบอื่นได้ อาทิ กลุ่มคนทำงานบริษัทเอกชน หรือหน่วยงานภาครัฐ เป็นต้น เพื่อให้ทราบถึงประโยชน์ของการใช้สื่อการแสดงว่าสามารถเสริมสร้างค่านิยมอันพึงประสงค์ กับกลุ่มเป้าหมายได้ทุกกลุ่มหรือไม่ อย่างไร

เอกสารอ้างอิง

- ชำนาญ วัฒนศิริ. (2545). “ยุทธศาสตร์การพัฒนา” ใน เอกสารประมวลสาระชุดวิชา การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการบริหารการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตศึกษา สาขาคหกรรมศาสตร์ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ณรงค์ สมพงษ์. (2543). *สื่อสารในงานพัฒนา*. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ปาริชาติ จีงวิวัฒนาภรณ์. (2546). การใช้ละครสร้างสรรค์พัฒนาผู้เรียน. *รายงานการวิจัย*. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพมหานคร.
- สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ. (2549). *การสื่อสารเพื่อการพัฒนา*. (พิมพ์ครั้งที่2). กรุงเทพมหานคร : ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.